

Længsel

Rejsen og bevægelsen henimod eller væk fra.
Eller Rejsen mod objektet og objektet tæt på.

Den mentale pitch der er i at græsset altid er grønnere over på den anden siden er vel også drivkraften bag min egen rejsen væk fra!! og henimod.

Jeg har lånt en hest og som den elendige rytter jeg er har jeg det bedst med at bede Hest om at vise vejen. På en sær måde er Hest og jeg forbundne, måske mærker han min længsel og drømme fra manken og ned gennem sadlen.

Det er varme overalt i luften, en hed vind blæser fra ørkenen og både hest og jeg har smeltet vores hestelugt og min sved sammen i en duft der vil få de fleste lidt finere næser til at lukkes.

Jeg rider ad et trådt spor som Hest muligvis har gået før i sin ungdoms vår og det passer min fint. Mine refleksion om det jeg rider væk fra og det jeg drømmer om er som 2 tråde der er klippet over og jeg mangler redskaberne til at splejse dem sammen igen.

Længsel bliver næsten fysisk i kroppen når vi ser mod en klippeformation, horisont eller by i det fjerne.

Det er som om de længsler om et bedre liv får en fysisk manifestation, et kar og medium som vi som mennesker kan hælde drømmene op i.

Hjernen ekstrapolere længslen udi det objekt der i det fjerne, og som er målet for første del af min rejse.

Når jeg kommer tættere på klippen så ændre det mere fantasifulde sig til konkrete undersøgelserne, øjet går på opdagelse i klippernes former, farver og skalaen bliver mindre abstrakt og mere fysisk.

Jeg rider mod slugten eller jeg gør faktisk intet, Hest rider som om der er det bedste hø, stald og dejligt vand her ved klippens fod.

Sært nok har erkendelse af, at vi er redet ud som en impulshandling, først nu ved at gå op for mig.

Intet mad og intet vand. I min hjerne og derfor forventer jeg også i Hests hjerne har rejsen, længsel, det at komme væk fortrængt praktiske betragtninger om hvile, mad og vand.

Nu erstattes de mere drømmene blik på klippen og den kløft vi rider hen mod af mine praktiske impulser.

Hvor finder jeg vand, bare en busk med bær og lidt græs til Hest.

Tættere på kan jeg se at kløften angiver flere retninger, ned mod noget der ligner mere ørken, ind i mørket og en hule og opad i et mere og mere smalt spor.

Det er sært at objektet for min attrå og drømme, klippen i den fjerne dis er blevet erstattet af et helt praktisk forhold, hvad vej skal jeg og hvor finder jeg mad.

Det er som om at den sandsten, der sås fra distancen er gjort af et andet og immaterielt stof i forhold til den sandstensklippe jeg ser på nu og prøver at finde vej igennem.

Hjernen har åbenbart flere hylder og kategorier af sandstenklippe og en del af den rummer eventyret og drømmen og andre bare sten!

Det er altid spændende at gå i smalle kløfter, der kroger sig afsted og Hest og jeg har igen et metafysisk forhold til en sandstenklippe, der rummer mere en blot sten. Hvad sker der om næste hjørne, nysgerrigheden har totalt forandret vores sult og praktiske længsler! Igen er klippen blevet til et redskab for vores fantasiers længsler, nu ikke som en fjerne figur i disen, men som en opdagelsesrejse i 1:1.

Gud har åbenbart kedet sig den dag og leget scenograf, fordi slugten slutter brat og øverst fra den åbner udsigtens sig op til en skjult dal, med græsfyldte enge, sære flugttræer i overstørrelse og en flod der løber igennem hele dalens længde så langt øjet kan se. Hest og jeg er begejstret fordi vi i dagevis i fællesskab har vekslet mellem at se klipperne som drømmenes endemål og været i praktisk panik om mad.

Vekselvirkningen gået mere hjerne 1 og hjerne 2, mellem Hests hjerne og min, et slags sluttet univers og kredsløb af tanker!

Pludselig får jeg øje på en gruppe af vandrere på fire personer og alt er ødelagt både i nuet og det vi er kommet fra.

Drømmen er jo fantasien og ikke fire uvedkommende personer,

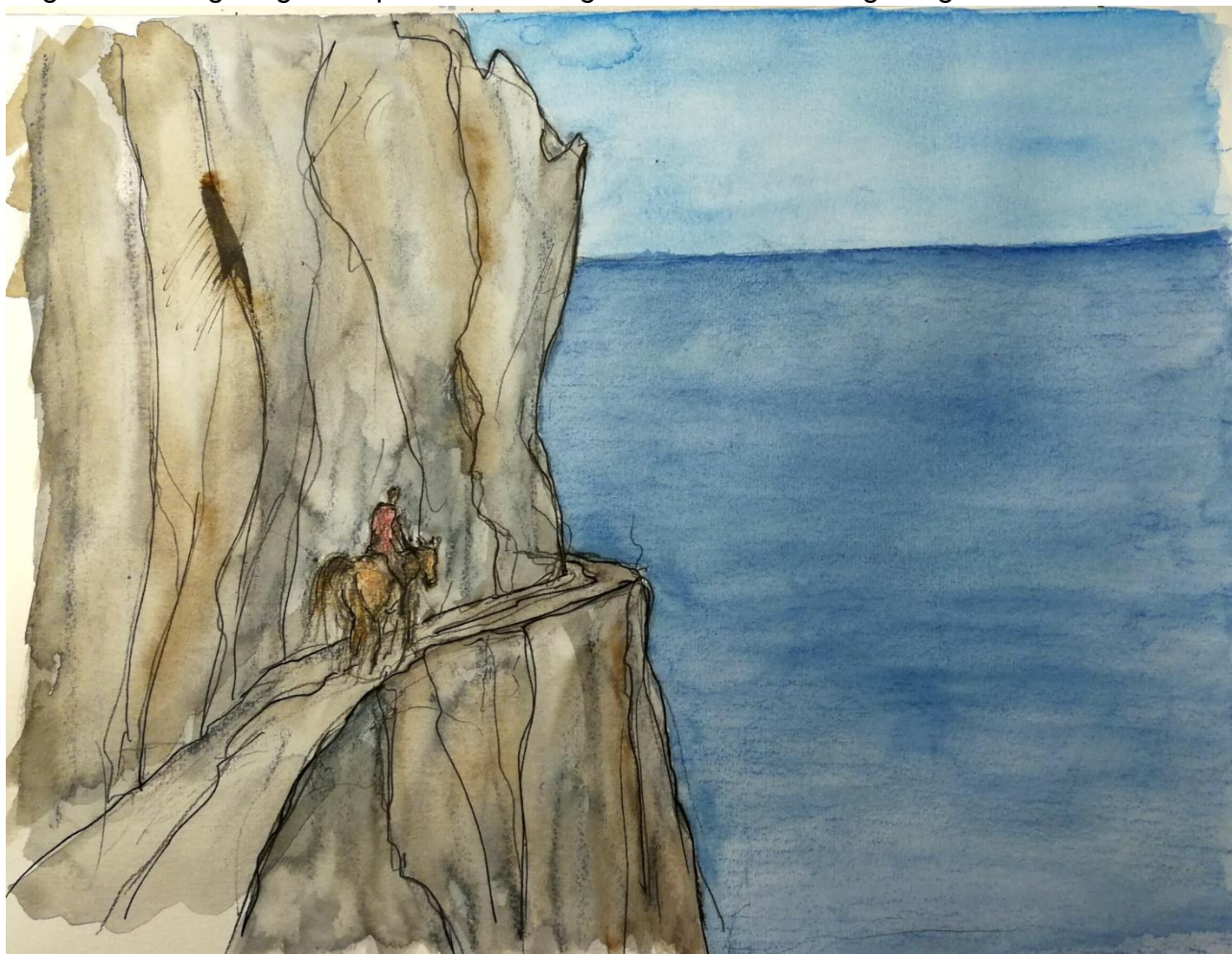
De er som en gift der visuelt trænger gennem øjet, op gennem nervebanerne til min hjernes hovedfordelingsstation og lukker alle gateways til både fantasi, drøm og praktik ned!

Den største kompromittering er hvis de vil i kontakt med mig!

De vender sig væk og begynder at gå! Reddet!

De er måske i samme tilstand, hvor tilstedeværelsen af Hest og jeg forgiftet deres hjernes rejse.

Vi gør os færdige tager lidt proviant med og vender om ind i slugten igen.

Sandsynligheden for at møde flere eller de samme igen i dalen er for stor til at jeg tør tage denne risiko fordi min erkendelse af at længsel og rejsen for mig her er en indre og personlig ting der kræver næsten munkeagtige meditativ ensomhed.

Tilbage i slugtens tryghed går videre opad, og antager jeg den er rimelig menneskefri.

Hest er enige og drejer opad slugten der efter mange timer, hvor nysgerrigheden er erstattet af utålmodighed, ender med at åbne sig op mod havet.

På kanten af og kigget ud mod horisonten er for os alle mennesker et dagdrømmepalads. Vi drømmer om det der ligger bag horisonten og den store horisontale linje rummer både eventyr og længsel.

I de mange religioner er det den rejsen der ligger mod den evig flyttende horisont den sidste rejsen mod paradiset!

Vores fælles blik hviler på dette fjerne og__

Hest og jeg rider ud på skyen og luften udover vandet og klippen mod horisontens bedre liv!